

sonale uafhængig Stilling, thi han skal paa sit Gebet være en Garanti imod begges mulige Overgreb. Hans Function skal sikke Direktøren for, at ikke nogen af Personalet under et opdigtet Foregivende af Sygdom unddrager sig Opfyldelse af sin Pligt i Theatrets Tjeneste, og hans Uafhængighed skal sikke Personalet for, at han ikke, som værende i Direktørens private Tjeneste, nægter at attestere Sygdom; hvor Sygdom virkelig er tilstede i en saadan Grad, at Billighed fordrer den Paa gjældendes Fritagelse for Tjeneste. Dernæst gjælder det om det egentlige, Theatrets indre æsthetiske Gjerning udførende, Personale, at ogsaa dette, i alt Fald gennem dets vigtigste Medlemmer, maa have Afgang til kgl. Ansættelse. Det er klart, at naar Theatret betragtes som Statsinstitution, saa er dette, fordi Staten føler og nævner det blandt sine Interesser, at Kunstens Adel og Høihed skal bevares. Men hvilke ere de egentlige Bogtere for denne Adel og Høihed, paa hvem især beror det, om Kunsten vedblivende løfter sig i Folkets Dine, eller om den skal adarte og tabe sin Betydning? Paa ingen saameget som paa de udøvende Kunstnere, og det er derfor i Statens æsthetiske Interesse deels at opmuntre til Kunstens Dyrkelse ved at byde saavidt muligt gode Vilkaar, og deels at stille dem, der have beviist særegen aandelig Begavelse og erhvervet en mere end almindelig Dygtighed, saa frit, at de kunne lade deres egen individuelle Begavelse raade med, og ikke skulle være nødte til i Et og Alt steds at se hen til en Andens Billie. Al Kunst fordrer Frihed og Selsforbydelse hos sin Dyrker, men i andre Kunstgrene har denne et ulige lettere Gebet for sin Virksomhed. Den dramatiske Kunst fordrer en Forening af Fleres Samvirksomhed og den deri nødvendig liggende Begrænsning hos de forskellige, i Institutets Tjeneste staaende Kunstnere. Under denne Begrænsning at conservere de Enkeltes Frihed er vanskeligt, thi de maae nødvendigst samtlige undergives Be-

styrelsens Kjendelse og Afgjørelse, og det gjælder da om, at denne ikke skal blive altfor negativ og overmægtig. Naar de imidlertid ansættes i Statens Tjeneste som dennes Embedsmand, saa seer der, hvad der kan skee til den harmoniske Forening af den størst mulige Frihed i Forbindelse med det nødvendige Herredomme. Der vil formeentlig heller ikke reises nogen Tvivl om, at vi blandt de paa Scenen fremtrædende Skuespillere have Mænd og Qvinder, hvis Begavelse og erhvervede Dygtighed og Dannelse i fuldeste Maade give dem aandelig Berettigelse til at staae i Statens umiddelbare Tjeneste som dens egne Embedsmand.

Hvorvidt det derimod bør være Regelen, at de ved Theatret ansatte Skuespillere og Skuespillerinder i det Hele erholde kongelig Ansættelse som Statens Embedsmand, derom ere ikke alle Stemmer ubetinget enige. Vi forvort Bedkommende have vel fundet, at der kunde være Foie til at gjøre nogen Indskrænkning i det hidtil faktisk Gjældende med Hensyn til Forholdet mellem kgl. ansatte Skuespillere og de ikke kgl. Ansatte. Men hvad Hovedsagen angaaer, tage vi ikke i Betænkning at udtale os for, at der ikke bør foretages nogen Forandring i, hvad der hidtil har været det Gjældende, at Theatrets Personale, forsaavidt de ere virkelige Kunstnere, og som saadanne med Foie kunne gjøre Kræv paa Respect for deres Kunstnerindividualitet, have en almindelig Afgang til at erholde kgl. Ansættelse i deres Embeder, og dette baade det kgl. Skuespilpersonale og Theatrets mustiske Personale, derunder ogsaa indbefattet Capellet's Medlemmer.

Man har taget en Betragtning af Capellet til Udgangspunkt for en Indvending, der, kommende fra en anden Side af Sagen, kræver en egen Imødegaaen. Denne Indvending gjælder forøvrigt i sig ikke alene Capellet, men i det Væsentlige det hele Theater og Kunstens Institut overhovedet.